

jde, takže námitka ta není vzhledem k předpisu § 18 zák. o ss způsobilá, aby nss o ní mohl jednat.

Zmíněnou skutkovou podstatou přestupku st-li za vinu kladeného posoudila žal. bursovní rada podle § 15 stanov zmíněné bursy, a jak z enuciátu i z důvodů disciplin. nálezu je patrné, uložila st-li i peněžitou pokutu výslovně podle odstavce II. § 15 stanov. Rovněž výrok, že st-li je až do zaplacení pokuty zakázán přístup k bursovním shromážděním, opřela bursovní rada jedině o předpis § 15 odst. 2 stanov. Jak výměra trestu tak i výrok o vyloučení st-le ze schůzí bursovních do zaplacení pokuty mají také skutečně v § 15 stanov oporu, ježto v odst. 2 tohoto paragrafu se stanoví, že místo vyloučení může být vyslovena pokuta až do výše 5.000 Kč s tím účinkem, že přístup k bursovním schůzím není dovolen, dokud pokuta nebyla složena. Jsou tedy veškeré opačné vývody stížnosti, v nichž st-l namítá, že žal. bursovní rada volila výměru trestu podle § 14 stanov, v rozporu se stavem spisů.

Na § 14 poukázala žal. bursovní rada v jediném bodě, a sice v poučení o opravných prostředcích. Zde je v disciplinárním nálezu uvedeno, že proti nálezu tomu je odvolání vyloučeno a je poukázáno na § 14 odst. 5 stanov. Lze-li však ve stížnosti spatřovati i námitku toho obsahu, že — není-li v § 15 stanov vyloučeno odvolání ani při peněžitých pokutách do 500 Kč, nelze takové vyloučení opravného prostředku opíratí o ustanovení § 14 stanov, podle něhož proti peněžitým pokutám až do 500 Kč nebo proti trestu vyloučení z bursy až do 3 měsíců je odvolání nepřipustné, jest stížnost i v tomto pojetí bezdůvodná, ježto i kdyby bylo pravda, že vyloučení opravného prostředku při peněžitých pokutách až do 500 Kč a při vyloučení z návštěvy bursovních schůzí až do 3 měsíců se vztahuje jen na tresty uložené dle § 14 stanov, neměla by stížnost pravdu, že i při peněžité pokutě do 500 Kč resp. při vyloučení z návštěvy bursovních schůzí až do 3 měsíců dle § 15 stanov je odvolání přípustné; neboť § 6 odst. 2 zákona č. 69/1922 Sb. stanoví zcela kategoricky, že z peněžitých pokut až do 500 Kč nebo z trestu vyloučení z bursy až do 3 měsíců nelze se odvolati. I kdyby tedy ve stanovách nebylo v tom směru žádného ustanovení, byl by disciplinární nález co do svého poučení o opravných prostředcích kryt předpisem § 6 odst. 2 zák. č. 69/1922 Sb.

Č. 11.543.

Živnostenské právo: * Vyhláška živnostenského úřadu, v níž se nařizuje, aby majitelé, řidiči a průvodčí silostrojů, které jsou na veřejných místech k všeobecné potřebě, zůstali u těchto vozů, a nedobíhali za zákazníky, nevybočuje z rámce živn.-policejní úpravy podle § 54 ž. ř.

(Nález ze dne 15. listopadu 1934 č. 10.787/33.)

V ě c: Karel P. ve V. proti zemskému úřadu v Praze o živnostensko-policejní přestupek.

V ý r o k: S t í ž n o s t s e z a m í t á p r o b e z d ů v o d n o s t.

D ů v o d y: Nálezem okr. úřadu ve Varnsdorfu z 8. srpna 1932 byl st-1 uznán vinným přestupkem vyhlášky jmenovaného úřadu z 5. února 1932 č. 258/2 L, správně z 23. února 1932 č. 258/3 L, jehož se dopustil tím, že dne 15. května 1932 vyzval Hedviku S., aby použila jeho automobilu k jízdě do R. přes to, že zmíněnou vyhláškou je výslovně zakázáno jakkoli působiti na zákazníky, aby použili určitého vozu, a byl odsouzen k pokutě 200 Kč, pro případ nedobytnosti k 20dennímu vězení.

Nař. rozhodnutím nevyhověl žal. úřad odvolání podanému proti uvedenému trestnímu nálezu, vysloviv, že skutková podstata přestupku kladeného st-li za vinu je prokázána svědectvím Hedviky S.

O stížnosti uvážil nss toto:

Vyhláškou z 23. února 1932, pro jejíž přestoupení byl st-1 potrestán, upravil okr. úřad ve Varnsdorfu živnost zabývající se dopravou osob na základě § 54 ž. ř., nařídív, »aby majitelé, řidiči a průvodčí silostrojů, které se nalézají na veřejných místech k všeobecné potřebě, zůstali u těchto vozů až dotyčný host se k nim dostaví a dožadovati se bude jejich služeb.« Dobíhati k domnělým zákazníkům a každé působení na tyto, aby použili určitého vozu, jest — jak se ve vyhlášce dále uvádí — zakázáno. Vyhláška jest opatřena trestní sankcí podle § 131 ž. ř.

Stížnost, vycházejíc ze znění uvedené vyhlášky, namítá, že vyhláška vybočuje z mezí § 54 živn. ř., podle něhož smí živn. úřad upravití provozování živnosti s hlediska policejního, nesmí však omeziti provozování živnosti po stránce obchodní. Podle názoru stížnosti nesmí proto živn. úřad na základě § 54 živn. ř. vydati předpisy, jež živnostníka nutí, aby jakýmkoli způsobem omezil získávání zákazníků a ukládal si jakoukoli zdrženlivost v tomto směru, neboť není zákonného ustanovení, jež živnostníku činnost tu zakazuje nebo ho v této činnosti omezuje. Těmito námitkami popírá stížnost zákonitost vyhlášky okr. úřadu, na jejímž základě byl trest, uložený st-li I. stolicí, žal. úřadem potvrzen. Podle § 111 úst. list. lze tresty hroziti a je ukládati jen na základě zákona; musil se proto nss otázkou zákonitosti zmíněné vyhlášky okr. úřadu zabývatí přes to, že tato otázka nebyla st-lem vznesena na spor ve správním řízení, neboť — kdyby zmíněná vyhláška neměla zákonného podkladu — nemohl by st-1 pro její přestoupení vůbec býti potrestán a nedostávalo by se tudíž ani žal. úřadu pravomoci, aby trest uložený I. stolicí potvrdil, takže nař. rozhodnutí by bylo stíženo nezákonností, k níž nss přihlíží i z moci úřední. Než nss dospěl k závěru, že vyhláška okr. úřadu, o kterou jde v konkrétním případě, nevybočuje z mezí stanovených v § 54 živn. ř.

Vykonávání výdělkové činnosti není oprávněním ničím neomezeným, nýbrž je přípustno jen »v mezích všeobecných právních ustanovení«, jak se ustanovuje v § 108 úst. list. Takovým všeobecným právním ustanovením jsou také předpisy živn. řádu a nařízení na jeho základě vydaná, a tedy i ustanovení § 54 ž. ř., podle něhož také živnosti zabývající se dopravou osob podrobeny jsou úpravě živnostensko-policejní, která se může vztahovati k jednotlivým druhům živností i k jednotlivým živnostenským podnikům. Pravomoc daná tímto zákonným ustanovením živn. úřadům není neomezená, nýbrž jest omezena tím, že svým obsahem musí opatření úřadu spadatí do rámce živnostenské policie. Tím je

vyloučeno jakékoli zasahování do živn. provozu, který nelze zahrnouti pod pojem policie živnostenské (srov. Boh. A 5301/26 a mnohé jiné), a sluší proto zkoumati, zdali úprava živnosti zabývající se dopravou osob, jež byla provedena vyhláškou okr. úřadu ve Varnsdorfu z 23. února 1932, nevybočuje z mezí úpravy živnostensko-policejní.

Ve zmíněné vyhlášce nařizuje se majitelům, řidičům a průvodčím silostrojů, jež jsou na veřejných místech k všeobecné potřebě, aby zůstali u těchto vozů až dotyčný host k nim přijde a bude se dožadovati jejich služeb, a zakazuje se jim, aby k domnělým zákazníkům dobíhali a jakkoli na ně působili, aby použili určitého vozu. Zřejmým účelem této úpravy jest, aby odbíháním řidičů od jejich vozů a přemlouváním osob vyhledávajících silostroje, jež jsou na veřejných místech k všeobecné potřebě, nedocházelo k nepořádkům na veřejných stanovištích zmíněných vozidel, k roztržkám mezi jejich řidiči a k obtěžování obecnstva. Mají-li však zmíněné příkazy a zákazy za účel zachovati pořádek na stanovištích vozidel nabízejících se k všeobecné potřebě a zabrániti obtěžování osob vyhledávajících tato vozidla, nutno dojíti k závěru, že tyto příkazy i zákazy spadají do rámce policie živnostenské, i když se tento pojem vykládá co nejúžeji.

Podle toho vyhláška okr. úřadu ve Varnsdorfu, v níž se nařizuje majitelům, řidičům a průvodčím silostrojů, jež jsou na veřejných místech k všeobecné potřebě, aby zůstali u těchto vozů až dotyčný host k nim přijde a bude se dožadovati jejich služeb, a zakazuje se jim, aby k domnělým zákazníkům ze stanoviště dobíhali a při tom jakkoli na ně působili, aby použili určitého vozu, nevybočuje z rámce živnostensko-policejní úpravy podle § 54 živn. ř. Opačný názor stížnosti je nesprávný.

Zbývá námitka, že zaměstnanec nikdy neodpovídá za provozování živnosti, nýbrž jen majitel koncese a že proto za přestupek spáchaný při provozování živnosti nemohl býti trestán st-1, který je pouhým zaměstnancem a nikoli živnostníkem. Na tuto námitku nemohl nss vejíti, uváživ, že jde o pouhou výtku nezákonnosti nař. rozhodnutí, k níž nss z úřední povinnosti nepřihlíží, jež nebyla uplatněna v řízení správním a je proto se zřetelem na ustanovení §§ 5 a 6 zák. o ss nepřípustná.

Č. 11.544.

Policejní věci. — Řízení správní: * Je nezákonné, odsoudí-li II. stolice odvolatele podle 2. odst. čl. 3 zákona č. 125/1927 Sb. proto, že porušil dobrý mrav a slušnost a ohrozil veřejný klid a pořádek, ačkoli byl odsouzen I. stolicí toliko proto, že porušil dobrý mrav a slušnost, i když trest byl ponechán beze změny.

(Nález ze dne 15. listopadu 1934 č. 13.924/33.)

Prejudikatura: Boh. A 9903/32.

Věc: Štěpán I. v T. proti zemskému úřadu v Praze o policejní přestupek.

Výrok: Nař. rozhodnutí zrušuje se pro nezákonnost.